

Поштарина плаћена у готову.

3 марта 1924.

ЦЕНА 3 ДИНАРА

Излази сваког понедељника.

Година II. број 9.

Лубинић

КОМЕДИЈА

Часопис за позориште, музику и филм.

Уредник Никола Трајковић. Власник за Издавачко Удружење „Илустрација“ Иван Зрнић, директор „Илустрованог Листа“.

Художественици међу нама

Г. Н. О. Масалитинов, вођа студија Московског Художественог Театра, који гостује код нас. — G. N. O. Massalitinov, vođa studija Moskovskog Hudožestvenog Teatra, koji gostuje kod nas.

Они који се не заборављају

Г. П. Павлов, снажни креатор Фоме Фомића у „Селу Степанчикову“, Тельегина у „Ујка Вањи“, Ментихова у „Јекатерини Ивановној“ и т. д., и т. д.

Г-ђа М. Германова, душа целе трупе, уметница без такмаца, ненадмашна креаторка Јекатерине Ивановне, г-ђе Рањевскаје у „Вишњевом саду“, Јелене у „Ујка Вањи“ и т. д.

Дражесна г-ђа М. Крижановскаја, незаборавна Соња у „Ујка Вањи“, Татјана у брјакова у „Ујка Вањи“, Коромислова слика „Селу Степанчикову“, најбоља креаторка кара у „Јекатерини Ивановној“ и т. д. Офелија у „Хамлету“ коју је Улогу играла у Копенхагену и Прагу.

Г. П. Шеров, сјојни креатор, проф. Серов у брјакова у „Ујка Вањи“, Коромислова слика „Селу Степанчикову“, најбоља креаторка кара у „Јекатерини Ивановној“ и т. д.

Г. Б. Сјеров, син чувеног руског сликара Сјерова; ненадмашни креатор епизодних улога (Јежевиккин у „Селу Степанчикову“).

Симпатична Г-ђа Греч, креаторка многих успешних улога. Најбоља интерпретаторка Клемансе у Дикенсовој „Битци живота“.—

Млада уметница г-ђа Л. Левицкаја, одлична у епизодним улогама (Ана Перипетиљицина у „Селу Степанчикову“).

Г. В. Васиљев, креатор успешних улога: Сергија у „Селу Степанчикову“, Тепловског у „Јекатерини Ивановној“ и т. д.

Г. А. Вирубов, креатор доктора Астрова у „Ујка Вањи“. — G. A. Virubov, kreator doktora Astrova u „Ujka Vanji“.

Г. С. Комисаров, креатор спахије Бахчејева у „Селу Степанчикову“ и Фомина у „Јекатерини Ивановној“. — G. S. Komisarov, kreator spahiјe Bahčejeva u „Selu Stepančikovu“ i Fomina u „Jekaterini Ivanovnoj“.

Како су постали...

Стварање Московског Художественог Театра

Херцег Мејнингенски довео је хвом енергијом, а уз припомоћ своју трупу на гостовање у Москву — где се са његовом натуралистичком школом први пут појавио у Русији. У исто време постојало је у Москви мало дилетантско позориште »Друштво уметности и литературе« чији је главни покретач био К. С. Станиславски (иначе Алексејев — богат фабрикант који је давао представе у клубу са дилетантима). Његово познанство са Немировићем-Данченком, професором на филхармонији, за које се говори да су од 8 сати увече до 8 ујутру говорили само о томе како ће да оснују позориште већих размера, и њи-

неколицине богатих московских гостоваца основан је 14 окт. 1898. Московски Художествени Театар, са основом натуралистичке школе Мејнингенског театра. Тек доцније, радом ова два велика мајстора Художеств. Театр је вршио прелаз из натурализма к реализму у чему је потпуно успео.

Немировић-Данченко је бирао репертоар и знао је да нађе укус времена, а Станиславски је разрађивао то. За Немировића се вели да је мозак Худ. Театра, а Станиславски његова душа. Први њихови ученици су били: Книпер-Чехова, Германова, Качалов и

Москвин, али трупа је расла и најзад »Архангел Михајло« од Бромлеја. Немировић-Данченко и овом приликом показује да разуме укус времена и публике уморне од рата и револуције и оснива оперету и даје прво »Кхи госпође Анго« затим »Перикола« и Аристофанову »Лизистрату« и тиме задивљује својом уметношћу не само Москву, него и читав свет.

Приликом гостовања у унутрашњости Русије — једног дела трупе Москов. Худож. Позоришта — изненадни преврат у том месту и офанзива као и одступање »белих« учинило је да се та група отцепи од Москве и, повлачени се преко Крима у Цариград — понова се формира и наставља свој рад гостујући на Балкану.

Сликар Художественог Театра г. Андрејев.
— Slikar Hudožestvenog Teatra g. Andrejev.

За време руске револуције рад Моск. Художеств. Позоришта није био ни најмање поколебан, на против, дају се нови комади као »Каин« од Бајрона (режија Станиславског) »Ревизор« са Михајлом Чеховим, чланом Лит. Худож. Позоришта који са новим начином рус. сликара и унук славног композитора долазе из Москве и прикључују се трупи. У Берлину

трупа потписује уговор за филм ског, као и Левицка која привлачи и дају »Раскољникова« и »Царство пажњу у епизодној улози »господра« истовремено спремајући ће с пунђом«.

нове комаде: »Краљ мрачне одаје«

и Тагоре у режији Германове;

»Битку живота« од Дикенса, где користи великом успехом Вера реч.

»Вишњев сад« први пут са Германовом, »Госпођа с мора« Ибзена и »Село Степанчиково« обнављају стару режију Немировића-Даниченка, и где Павлов има гријумф, играјући Фому Фомића — руског Тартифа, Масалитинов замењује у пуковнику Станислав-

На позив ческе владе они долазе у Праг — где оснивају своју базу за рад. У трупу није дошао ни један члан који није још раније био ученик и члан Худож. Позоришта, а идејне разлике са Станиславским не постоје. Они раде да би имали једног дана да што покажу, кад се врате у Москву. У Москву! У Москву! У Москву! као — што вели Чехов у »Три сестре«.

Михајло Ковачевић.

Osječko kazalište

Premijera Dimovljeve drame

„Nju“, svakodnevna tragikomedija od Osipa Dimova, обиљала је готово сва наша pozorišta, па је и у Osijeku prvi put приказивана у сrijedu, 30 januara o. g. Uspjeh је bio sasvim neobičan. Publika navikla na obično, na laku teatraliku, koja je u operetama tako vrsto ukorenjena, začudo je brzo podlegla sili one nepativorene tugaljivosti, koja provejava ovim delom, i reagirala je živošću, koja može da bude čudna i neočekivana u našim prilikama. Naslovnu ulogu igrala je gđa Mica Gavrilović, ulogu muža g. Aco Gavrilović, a ulogu ljubavnika g. Joso Martinčević. Djelo je režirao upravnik, g. Pavel Golia.

„Revizor“ u novoj režiji

Ova klasična komedija, која već odavnina припада stalном repertoaru ovoga kazališta, оживјела је поновно младенаčki u režiji upravnika g. Pavela Golje. Ono što је naučeno u ruskoј školi, napose plodovi uticaja velikoga Ozarovskog, našli su u ovoј režiji svoje lolično mjesto, doprinoseći dovolj-

no mnogo uspjehu ове odlične komedije. Ulogu Hlestakova igrao је prviput u Osijeku g. Josip Daneš, koji je već prije u istoj овој ulozi imao velike uspjehe u Ljubljani. Načelnika igrao је g. Toša Stojković.

Gostovanje baletne trupe Froman

Odlični zagrebački članovi baleta Margarita i Max Froman gostovali су u Osijeku sa svojom trupom i imali veliki uspjeh. Prvo veče, 8. februara davali su balet u I činu „Leptiri“ i baletni divertissement; drugo veče, 9. februara, davali su balet „Prevareni Pierot“ i baletni divertissement. U nedjelju, 10. februara popodne davali su kombinirani program prvih dviju večeri. Orkestrom je dirigirao kapelnik zagrebačke opere, g. Krešimir Baranović.

Gostovanje gospode Volevač

Po drugiput gostovala је u Osijeku koloraturna pevačica, gđa Volevač, sa Beogradske Opere. Pevala је, 12. februara, Gildu u „Rigoletu“, i, 14. februara, Antoniju, Julietu i Olimpiju u „Hoffmannovim pričama“. Obe је predstave dirigovao kapelnik, g. Đuro Maliniak.

Специјални снимци за „Comoediј“

Г. Масалитинов у улози пуковника Госташева, у комаду „Село Степанчиково“. Снимљен за време представе на београдској позорници. — G. Masalitinov u ulazi pukovnika Gostasheva, u komadu „Selo Stepančikovo“, snimljen za vreme predstave na beogradskoj pozornici.

Г-ца Бахарева у улози Сашенке, у комаду Г-ја Краснопољскаја у улози Настјенке, у „Село Степанчиково“. — G-ça Bahareva u komadu „Selo Stepančikovo“. — G-đa Krasnopoljskaja u ulazi Nastjenke, u komadu „Selo Stepančikovo“.

Репродукција атеље Савића. Г. Гинић као Босански везир у комаду „Зулејка“, фотографисано у војничком позоришту у Африци 1917. Костим су војници начинили од шаторских крила и зећијих кожа. — G. Ginić kao Bosanski vezir u komadu „Zulejka“, fotografisano u vojničkom pozorištu u Africi 1917. Kostim su vojnici načinili od šatorskih kriila i zecijih koža.

Јубилеј г. Димитрија Гинића.

Данас, 3. марта, прославља наш војени драмски уметник, г. Димитрије Гинић, члан београдског Народног Позоришта, тридесетгодишњицу свог уметничког рада.

Јубилеј г. Гинића није само његов јубилеј, већ читаве једне генерације наших драмских уметника, који су деценијама стварали и подизали култ позоришне уметности у нашем народу.

Г. Гинић припада онима који су први озбиљније схватили позоришну уметност у нашој провинцији и подигли је на достој-

нији ниво. Г. Гинић се доцније истакао и као национални радник. Колико је он и шта учинио за наша војничка позоришта није потребно понављати, јер је познато широм целог Српства.

Тек последњих година пред рат, он је ушао у београдско позориште, да као зрео и ретко талентиран уметник убрзо себи обезбеди место међу првима. Данас вредност г. Гинића је позната. Он је једна од најчувенијих снага којима данас Београдско Позориште располаже.

И ако слави тридесетет година успешног, али и мучног уметничког рада, г. Гинић је свеж и далеко од повлачења са позорнице. Пред њиме су још многе креације националног и модерног репертоара, које он увек лако, увек успешно даје.

Репродукција атеље Савића. Г. Гинић као Дервиш. Фотографисано у војничком позоришту у Лазазу, Африка, 1917 год.

Гостовање Московског Художественог Театра

Ујка Вања

Призори из живота на летовању, у четири чина. Написао А. П. Чехов.

Као прву представу свога по-новног гостовања у Београду, дала је трупа Художественог Театра Чеховљевог, сада већ и код нас чуvenog и омиљеног »Ујка Вању«, ту дирљиву, суморну повест једног добrog, благородног човека кога сиви, свакидашњи живот полако самлева и утапа, који једаред, у једном кобном драмском моменту, загрејан једном касном — свакако последњом — љубављу, устаје жустро противу своје судбине и покушава, револвером у руци, да се свети ономе кога сматра за убицу своје среће — да би после те буре, поново скрушену погну главу и резигнирано примио онс што му је неумитна, неотклоњива судбина: одрицање и стрпљење.

Огромни утисак, који смо поели са собом, пре три године, са прве представе »Ујка Вање«, појачавао је, уколико је то још уопште могућно, интересовање са којим смо прошлог петка, (22 о.м.) пошли у позориште на његову репризу. Реприза веома занимљива и значајна, пошто је донела знатних промена у подели улога. Најглавнија: г-ђа Германова као Јелена Андрејевна, коју је пре играла г-ђа Книпер-Чехова. Две првакиње, две — може се рећи без претеривања — краљице руске глуме. Поређивање је ту и одвише примамљива и — деликатна ствар. Рецимо резултат одмах унапред: креација г-ђе Чехове остала нам је незаборавна, креација г-ђе Германове

остаје нам незаборавна. На вишим и највишим ступњевима уметности не може се више говорити о бољем и лошијем, о тачном и нетачном, већ само о разликама или размимоилажењима. Поједијни лајк може да да палму једној или другој уметници, критичар мора да се поклони пред обема, да поштује концепцију и једне и друге, пошто су обе узвишене, јединствене. Основна, начелна разлика: г-ђа Чехова је саздала, развила своју Јелену Андрејевну — као и све остale своје улоге — на реалистичкој основи, дискретно, готово без патоса, уздижујући је из њене ведре свакидашњости само врло тихо и поступно у сферу трагике, означавајући — рекао бих: разголићујући — ову само тренутно појединим чаробно усрдним тоновима, грдијима; г-ђа Германова је стилизаторка, она даје одмах цelu суштину своје фигуре, синтетички, симболички. При њеној првој појави на позорници, ми већ знајмо, осећамо да је то она разочарана, неопозвано жртвована млада жена која ту има да изврши још један последњи, узалудни удар крила на недосуђеној јој срећи да би после једног једног жарког затрљаја са љубљеним човеком »ујехала«, за навек, у сатирију прозу свога брака. И крај! И тај крај је у очима, у гласу госпође Германове већ при изговарању њене прве фразе која текстуално, стварно, још не даје ништа. Уметност г-ђе Германове сећа на начин Елеоноре Дузе: иста она трансцендентална, сав живот, сву реалност надвишавајућа идеалност која нема еволуције, догађаја,

историје, која се само ревелира дио је Страшни Суд над човечанством.

Г. Вирубов у улози Астрога показао је срца, разума и окретности; али у борби противу једног гиганта као што је Качалов, одлични млади уметник, ипак није могао да се одржи.

Монументална креација г. Масалитинова позната је већ и призната. Она нам се овај пут учинила још јача, богатија и хармоничнија. Тада велики, зрели уметник као да још непрестано расте, стреми у висину, ка све већој једноставности и истинитости. У тону нека вибрантна, метална музична искреност и, уједно, најдубља, најболнија нежност, у гестовима и целом понашању сила и величина. Слично се и г. Шаров у улози професора показао зрељи, супериорнији, природнији но пре три године. Г-ђица Крижановскаја није имала ништа да измени на својој Софији пошто је иста већ од пре савршења, јединствена у својој чаробној, усрдној музикалности и чудној девојачкој дражи. Телегин г. Павловог, такође је изнад сваке похвале, изазива неодољиви смех као што би могао и да изазива неодољиве сузе и једно је право блаженство видети га, слушати га. Г-ђе Дњепрова и Токарскаја и г. Комисаров били су на свом месту, дискретни, добри. О режији Художественог Театра излишно је још нарочито причати: она је савршена, још за дugo висока, највиша школа сценске уметности за све нас.

Тодор Манојловић.

Село Степанчиково.

У селу Степанчиково неумитни судија Достојевски прире-

пијанству чула, мозга и нерава — срљају у страховити и вечити круг Фоме Фомича. Он триумфује. Оно у њему триумфује.

Страшни суд над човечанством изречен је: човекомрзац је проглашен за усрећитеља човековог и још језовитије: човекомрзац постаје и јесте усрећитељ и спасилац човеков.

Сви су они савршени и битни: у беззлености, сујеверју, бунилу, доброти, малодушности, у свему томе, у свему другоме: а увек све то, а увек све друго увучено, уплетено, уткано, увезано језовите и мутне психичке и латолошке коби. Павлов га ће озан; Масалитинов ужаснуто одређен, одређен да буде оно што јесте, предан сам својој природи на милост и немилост, безисходно; жене — сва она лудница жена — свака доведена до апсурда од тачности, од пластике, од згуснутог израза, замрзле у израз. Сјеров пезаборавни, језив, језив. То је реч: све језиво и грандиозно. И како је ту индиферентно, село Степанчиково: неко село негде у Русији, неко парче простора под шумом и ораницом!

Човечанство — ужасно, прогледано, искидано, неекладно и несретно! А све је остало споредно. Тако споредно. Људи. Људи. Несретни људи, јадни бедни људи.

То се дешава у Русији. И то је тако руско. Али нешто страшно, човечанско веје из ових злокобних призора.

И немилосрдни Достојевски заценио се својим огромним перењем. Да је Достојевски, живео у Србији, Француској, Италији, Кини — зар не би у канцама његовим, под погледом његовим, пред смејуљењем његовим, од нике, све dok на posljeku ne

презрења његовог, због бола и сумрака његовог — и те земље и где год само људи дишу — зар не би и оне биле, постале, настале, копрдале се, отимале се и остала тако несретне, тако језиве, тако језиво смешне и беспомоћне?

Станислав Винавер.

M. N. Germanova kao „Jekaterina Ivanovna“

Najbolja i najdublja uloga M. N. Germanove svakako је Jekaterina Ivanovna. Ово је djelo pokojni Leonid Andrejev napisao за њу, то је najbolji dokaz како је добро i svestrano shvatio ruski pisac njezino umjeće. Zanimivo s više razloga. Namjera mu je glavna bila, da prikaže rusku inteligenciju. Bez kičme su svi ti umjetnici i političari, koji u govorima i jalovim raspravama troše svoje dane. Slabići, koji nisu kadri ni da osvoje ženu. Uništavaju sebe i druge: destruktivnost је njihovo uživanje. Poletni su u mislima, a živu u blatu.

Muž sumnja u čestitost Jekaterine Ivanovne i da utazi svoj bijes i ljubomor dva puta redom puca u nju i pucao bi i dalje, da mu mlađi brat ne otmc oružje. Žena, koja je nevina, odlazi od njega, jer ju vrijeda sumnja a još više vrijeda ju pomisao, da ju je muž u svom srcu pregorio i bio spremjan da ju usmrti. Ljubav, prava ljubav sve opršta, pa i nevjeru. Ovaj nepromišljeni čin duševno ubije Jekaterinu. Ona iz inata, ili iz slabosti podaje se nekom nevrijednom besposličaru, koji je po vanjsnosti više sličan namirisanom brijaču, nego li ljubavniku. Probudila se u njoj zvijer, okusila je grijeh i sada, bez obzira i bez stida, bira i mijenja ljubavnike, pred sмејуљењем његовим, od nika, sve dok na posljeku ne

pobjegne s jednim propalim i bljedolikim muzičarem. Njezin muž — međutim — prestao je da se buni, vidi svoju sramotu, ali prestao je, da sebe i nju od propasti spasava.

Germanova je bila tragična u trenutku, kad je javila mužu svoj odlazak. Nešto se u njoj prelomilo. Glas joj bio pun plača, a ipak čvrst i nepodajan: osjećalo se da je bila uvrijedena u svoje dostojanstvo. Prizor je pun dramatičnosti i sa sigurnošću očekujemo da će se nešto strahovito dogoditi. To je bilo pri svršetku prvog čina. Rasla je pred našim očima, bila je kao slomljeni stup među ruševinama.

U drugom činu neki joj vampir ispije krv. Blijeda, slomljena, neodlučna u kretnjama, čekala je na prigovor, da upropasti sebe i ostale.

Sve priznaje mužu, oni se pomire i mjesto da mu očituje i kaže, kako je bila uvrijedena i ponižena, bježi u bližnju sobu, da mu na klaviru odsvira svoj očaj, svoju bol i izgubljenu ljubav. On ju sluša, a ona svira kao što bi svirao utopljenik, kad osjeća kako se pod njim otvaraju dubine. K mužu pridolazi ljubavnik (Pavlov) i nuda mu cigaretu. Ovaj prima — ne buni ga drska ponuda suparnika — pa dalje skupa slušaju uzavrele zvukove i strastveno očitovanje. Čovjek zaboravlja na vrijeme i prostor i samo sluša i očima — kao žednim ustima — piće svu neprolaznu ljepotu ovog prizora. Nestalo je pozorišta, dogodilo se čudo, bili smo svi preobraženi u glumce. Osjećali smo kao jedan jedini čovjek, jer je harmonija između pozornice i slušalaca bila potpuna i savršena.

Umjetnost je Germanove u istini velika. U trećem i četvrtom činu pala je na najtanje grane kao žena, a ipak osjećasno ne samo samilost

već i simpatiju za to slabo, uvrijeđeno božje stvorenje. Ulazi u atelier, da ponovo zavede prijatelja slikara. Jekaterina ga vabi i nuda mu poljubac. Kaže mu: „cjelivaj me, cjelivaj!“ — Koliko strasti i koliko slabosti u tim riječima. To je tigar žedan krvi i ujedno ptič, što ciukajući bježi od jastreba. Sve su skrajnosti u toj propaloj ženi. Ne razlikuje dobro i зло. Njoj je sve dopušteno, pa i da u taj hip ubije mi bi smo joj oprostili. Ona je sami seksus, nema mozga, strast joj udarila u glavu. Sve je dopušteno, kad je čovjek zgažen i kad ni u što ne vjeruje, pa ni u živoga

Boga! Spasiti se nije moguće; a kad se gine, neka se gine. Čak je nešto zamamna i zavodljiva u tom kubnom odricanju.

I Germanova je pila muškaračke cjebove kao otrov. Osjećala je, da je sve bliža bezdanu i baš zato nije htjela natrag. Igrala se opasnošću kao zvijerka žrtvom, koja ne može da joj uteče. Lako joj, da ju zadavi i da ispije njezinu krv, ali ona produžuje svoj užitak. Svaki trzaj je slast. Koliko li okrutnosti i hladnokrvnosti u tom profinjenom mučenju. I Germanova tako muči nevinog Aljošu. Gladi ga, a pod ružičnim prstima proviruju joj oštре pandže. U srce bi mu ih najradije zabola. Ali okljeva, muči ga, mami, izazivlje i ovija ga nitima svoje zavodljivosti kao pauk uhvaćenu muhu. Neće joj pobjeći i on će biti njezina žrtva. Mami ju nevinost i nepokvarenost momka. On bježi od nje, a ona štućurena kao mačka spremna se na poslednji skok. Sad će da ga zakvaći šapama. Al' Aljoša se otrgne, baci ju na jastuke. Ona se skupi u klupko i onda malo po malo odmotava se kao zmija, da visoko digne glavu i da zapaluca

otrovnim žalcima. Smrt je sigurna nevina, jer u dnu njezine duše — u njezinom zagrljaju, zato joj i kao jedna jedina zvijezda u crnoj bježi u susret nova žrtva. Pogibelj je za muškarca najjači magnet, za čistoćom i nevinosti. Zar nije u tome tragedija svake žene, pa i ona odlazi s njime.

Germanova je u svim tim privozima — uza svu pohotu: strast — ostala otmena žena. Bila je pokvarena, ali u svakoj gesti bilo je prepoznati bivšu gospodu. Nije se bi mogao da nam omrazi savršenu lačala skrajnih sredstava da podjari krv muškaraca. Bila je harmonična i u trenutcima, kad se se i blato. Germanova je utjelovila sva nudala i kad je kretom ruke ljepotu, ona je pronikla u bitnost razgalila svoju nagost. Njezina je žene, jer žena bez ljepote je kao nagost — gle kontrasta — bila zvijezda bez svjetlosti.

Božo Lovrić

Одликована на изложби у Турину 1911. г.

Само у овој радњи можете добити најбољу робу, највећи избор и фабричне дене

Мих. В. Вујовић
Кр. Александра 19.
Београд.

НОВО РЕНОВИРАНО; СВАКИХ ОСАМ ДАНА НОВИТЕТИ.

КАМФОР КРЕМ

КРАЉИЦА МАРИЈА

ЗА ЧИШЋЕЊЕ И УЛЕГШАВАЊЕ ЛИЦА

ЧУВЕН СА СВОЈИХ СЈАЈНИХ ОСОБИНА; ОДЛИКОВАН ЈЕ ВИСОКИМ ИМЕНОМ Ј. В. КРАЉИЦЕ С. Х. С. МАРИЈЕ ..

Израдује Косметички Лабораторијум
Н. РАНИСАВЉЕВИЋА
..Краљ. Дворског Дамен Фризера..
БЕОГРАД, КРАЉА МИЛАНА ул. 14
Мезанин Тел. 25-20

ДОВИЈА СЕ СВУДА, 1 ТЕГЛА 50 ДИН.

ПРЕ НЕГО ШТО КУПИТИТЕ ПОКЛОНЕ ЗА МЛАДЕЊЦЕ

од чистог сребра, кина сребра, или какав часовничарско јувеларски артикал, у вашем је сопственом интересу да посетите највеће стовариште часовничарске и јувеларске радње **Кни. Михајлова 10. Милан Т. Стефановић, Београд** Кни. Михајлова 10. где ћете добити највећи избор, најбољу робу, најновије мустре и најефтиније цене.

ЧИНОВНИЦИ И СИРОТИЊО!!

Да бих дао могућност чиновницима и сиротињи, — који понајвише трпе новчану кризу, — да и њима светли електрика и да их не трује гас, решио сам да свакоме уводим електричне инсталације на отплату у три рате.

За потребна обавештења обратити се Електро-Техничкој радњи

Јована М. Симића

Макензијева Бр. 5, Славија. Тел. 18-76

КУПУЈТЕ „НАРОДНА ИЗДАЊА“
МУЗИКАЛИЈА

јер су најбоља, најефтинија и најсавременија

ЈОВ. Фрајт,
Кр. Александрова 49

Уписујте се

у
„Клуб филмофил“

АГРАРНА И ИНДУСТРИЈСКА БАНКА А. Д. БЕОГРАД
КРАЉА ПЕТРА ул. 18. ТЕЛЕФОН БР. 24-14, 32-21, 32-23

Прима новац на штедњу на благајничке бонове са роком од три месеца и плаћа 10 од сто интереса годишње унапред.

Прима улоге на штедњу по књижницама и текућем рачуну под најповољнијим условима и исплаћује их без отказа

Јубилеј нашег народног уметника

Двадесетпетогодишњица Димитрија Гинића

редитеља и редовног члана Народ. Позоришта у Београду

Бити путујући глумац под уложеним капиталом ушао је он словима какви су до рата били, у позориште не да тече камп. било је тешко, врло тешко, ботале, већ да троши свој, да га рећи се са недаћама и оскудицом, уложи као глумац идеји и своме али се ипак радио, мучило и стварало, не чекајући награде, ордене и нарочита признања. Бити путујући глумац, играти и задовољавати укусе публике свих наших крајева, требало је уменности, довитљивости, енергије и стрпљења. Тридесет година потуцати се, престављати, олагорђавати друштво, стварати национални култ, то је био позив путујућег глумца. Ни мало нећу претерати ако кажем, да су елану наше војске из девет стотина дванаесте, петнаесте и осамнаесте у многоме допринели путујући глумци, дајући патриотске и народне представе у касарнама, школама и у најзабаченијим варошицама, па чак и по селима, упозињавајући наш народ са нашом историјом и нашим обичајима. Дајући представе по Босни и Херцеговини, Војводини, Срему и Славонији, Црној Гори и Далмацији, путујући глумци су упознавали наш народ с краја на крај, проносећи идеју братства и братске љубави. Успевало се и много успело. Један од најјачих и један од најизразитијих представника тех глумаца, учитеља љубави и братства, био је Димитрије Гинић.

Родио се у маленој варошици Кладову године 1873 а кренуо у свет 1888 године, без икаквог клони пристизали су слављенику, другог капитала, до живота и који су речито говорили, колико љубави према позоришту. Са тим је значење Гинић, као путујући

Карикатура г. Жедринског: Г. Димитрије Гинић. — Karikatura g. Žedrinskog: G. Dimitrije Ginić.

народу. Први пут је ступио као почетник у Народно Позориште у Београду августа месеца 1888 год., али је убрзо отишао у путничка позоришта, и од тога доба па све до свршетка европског рата, био јо путујући глумац и редитељ. Увек најбољи међу најбољима, увек први међу првима. У Нишу 1913 год. прославио је двадесетпетогодишњицу свога рада као путујући глумац, у насловној улози у комаду »Нарцис«. Његова је прослава била

ретко значење и излив поштovanja његових другова и нишке публике. Тога дана, венци и по

глумац, имао у унутрашњости мука преживљених у Албанији, наше, тада малене Краљевине, чим се дочекао копна афричког са позорнице па публику имао Од глумаца који су се тамо пазили, створио је војничко поса колико се поште прилази једном уметнику и националном разделику као што је био Гинић.

У више прилика и сам је водио своју трупу, са којом је обишао Црну-Гору, Босну и Херцеговину и Војводину. Али прилике које су у тадањем времену биле, нису могле осигурати трајно вођење позоришта и он је морао распустити трупу да би је после извесног времена опет повео, па опет растурио.

Играјући тридесет година у путујућим позориштима, где се готово, највише пеговао национални репертоар, створио је Гинић од себе најбољег типичара нашега доба. Он је у својим улогама стварао наше типове до крајности прецизно, тако да је редитеља искључиво нашег

сваки његов тип имао потпуне пертоара. По свршеном рату 1918 год. ангажован је за редовног члана Народног Позоришта у Београду, а 1923 године постављен је за

сличности са постојећим типовима наших паланачких чорба-војничког позоришта у Бизерти, одликован је указом Н. В. Крајића. Он је најизразитији тумач Нушићевих Аћима и Јеврема, Веселиновићевог Маринка, Сремчевог Калче и Хаци-Замфира и многих других типова.

За време светскога рата, прогнан из своје домовине, после

Д. Поповић.

Мале вести „Comoedie“

Читуља. — 3. ов. месеца напрасно је премијула у Крушевцу. Ана Лаловићка, супруга Љубе Лавовића — чица Лале, члана Подринског Позоришта.

Прва оригинална премијера у Скопљанској Позоришту

14 фебруара дата је први пут оригинална драма „Галатеа Краљица Клобисе Града Сенки“ од младог драматичара Јована Танића. Ова премијера била је читав културни догађај за Скопље.

Оширил приказ са сликама донесено цахнадно.

Г-ђа Дугалић на турнеју

У прошии понедељак отпотовала је у Сомбор г-ђа Дугалић да игра у „Скамполо“ са делом драмске трупе „Београдског Позоришта“. „Скамполо“ је дат у пе-дељу увече и уторак поподне. Затим је г-ђа Дугалић отпотовала у Загреб, где је у среду и петак играла своју одличну улогу Стеле у недавно први пут даном „Величайном рогочи“.

Музичка хроника

Анри Марто излази пред Београд са европским програмом *Једна сatisfакција за „Comoediју“*

„Comoediја“ има неколико основних ставова и захтева у по- гледу музичке политике код нас. Она тражи широк и полетан музички живот. Она хоће критиком, указивањем, да пресече у корену рђаве навике, укорењене заблуде, случајно примљене отрдане фразе, које ометају тај и такав живот.

Њој је мало стало до лажних величина а јоп мање до лажних мишлења тих лажних величина. Труд и настојање њено јесте: људи, величине и вредности на шега музичког живота имају бити само средство за постигнуће благотворног уметничког струјања. Читаоци су приметили неке од тих основних ставова. Најчешће и наши читаоци исто мисле, како смо се уверили из многобројних писама и усмених охрабривања. Један од тих ставова јесте рад на модернизању репертоара, и тражење дела више и дубље музике: тражимо да се дају ствари модерније и живе, из савременог програма; затим класичари из вечног програма; затим Русија: из програма, нама приступачног, а човечанског.

У вези са овим ставом јесте и наша тражња да виртуози који код нас буду долазили, доносе музiku а не техничке заврзламе, вратоломне ништавне извештачности и јевтине шећерлеме и надри-сладуњавости. Нажалост виртуози, чим прекораче границе наше земље (или чим пређу Савски мост), остају под утиском да дана издао монографију о великој музичару.

велику, па чак и за средњу музику — и место да нам тумаче дела музике они нас само усрехају похабаним бравурама својих бриљантних беззначајности, или шареним ћинђувама намењеним за културне колоније. Потежњи за културом, по снази нашег дивљења за истински израз, по бистрини и брзини нашег одабирања и прозирања, ми одавно већ постајемо жива Европа, и нама не импонују више шљо-кице музичке благородније порнографије, без зачила иједног нога.

И зато ми одсудно протестујемо кад нас обаспу као блатом бенгалском ватром мртвих и хладних апотекарских и бакалских паменова. Хоћемо ватру која сагорева, на којој се сагорева, и која гори не као украс већ као смисао и догађај.

Анри Марто, први после Вајнгартина, иступио је пред нас са истинским музичким програмом. Публика наша умела је да оцени ту пажњу. „Comoediја“ је сретна што може великоме уметнику да честита и са своје стране, што је пред нас изишао као пред људе и музичаре, а не као пред историјску недоношчад, умне бogaље и културне наказе.

Станислав Винавер.

Рејер, музичар природе

Приликом прославе стогодишњице Рејерове написало се много чланака у Паризу. Осветљује се са разних страна његов таленат.

Најзапимљивији су закључци Henri de Curzona, који је ових

, у еволуцији драмске фран-среће и истинитости. Ваља кре-пуске музике Рејер представља-ти трагом све до Вебера да се нађе слични осећај селског на-дахнућа. Тај осећај не имаћаше у себи ничега намештеног, био је прост и спонтан. Рејер је страсно волео велику и слободну природу. (Henri de Curzon: Ernest Reyer, месечевих, — нико није умео да sa vie et ses œuvres. Издање их све изнесе на сцену, са толико Perrin 1924.)

ФИЛМ

Колосални филмско-сценски радови

Одавна је филм постао главно дело режисерово. Глумац колико год он био добар, никада не може превазићи дело доброг режијера. То је становиште a priori и оно је доказано и тачно за свакога човека, који разуме филм и по-зориши ради уопште.

Рад режисера мањом тражи сарадњу једног великог техничког, стручног ансамбла, који је

Реконструисани Нотр-Дам у Јунелверз-Ситиу (Лос Анђелес). Редитељ филма „Грађа Нотр Дама“ је Валас Вершеј. — Rekonstruisani Notr-Dam u Juneverzal-Sitiu (Los Angeles). Reditelj filma „Grđonja Notr Dame“ je Valas Veršej.

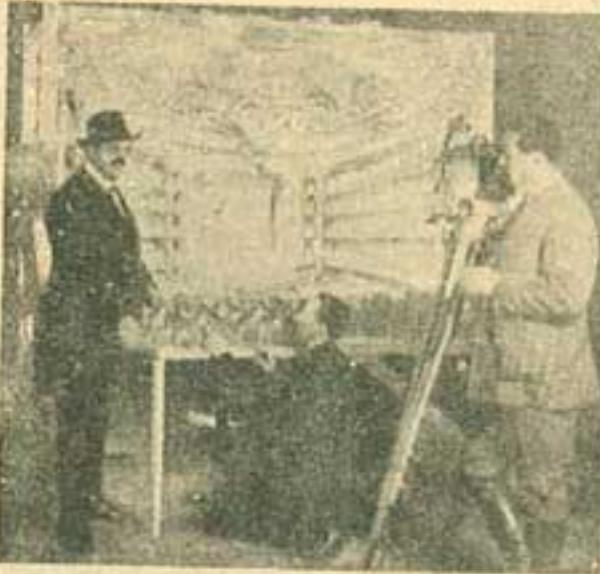

Целил де Мил, главни Перамаунтов редитељ. — Cecil de Mille glavni Paramountov reditejlj.

специфично усавршен, увежбан и послушан. Једна идеја — режисер, и хиљаде руку квалифицираних радника дају филм. Многи често пута исправно рачунају у ове последње и саме глумце.

Модерни, специјално амерички филмски режисери, који раде на монументалним и модерним конструкцијама и реконструкцијама, стварно носе у себи је-

дан огроман и савремен технички и идејни материјал. Тај материјал реалисап је у оним филмским објектима, који се, не жалећи ни муке ни новца, у последње време свакодневно износе пред свет, запрепашћујући сјајном величанственошћу и прецизном изградњом све до сада учињено у уметности.

Два метра високо и три дубоко позориште са 2000 места израђено покретно за филм „Полудевице“. — Dva metra visoko i tri duboko pozoriste sa 2000 mesta, izrađeno pokretno za film „Poludevico.“

Када помислимо на невероватне сцене Дугласових филмова, које је он и режирао и играо,

85% становништва Београда снабдева се Чарапом у
ДЕПОУ ЧАРАПА
БРАЋЕ РОМАНО
Књегиље Љубице ул. 14.
Роба првокласна, цене без конкуренције.

затим на Карла Винеа, Лубича, До Маја, Грифита, Кертеса, Сјестрема, Франк Лојда, Шарлоа и т. д., ми смо зачуђени и дивимо се невероватној снази израза и тачности миљеа за извесну радњу. На начин којим се та филмско-режисерска практика изражава, изражана се слично и величина генија у великим проналаску или уметничком делу, то је најбоље упоређење и израз за величину филмске монументалности, архитектуре и стила са времене режије. *Д.*

Мисли о филму

— Фilm постаје омиљени спорт модерне омладине.

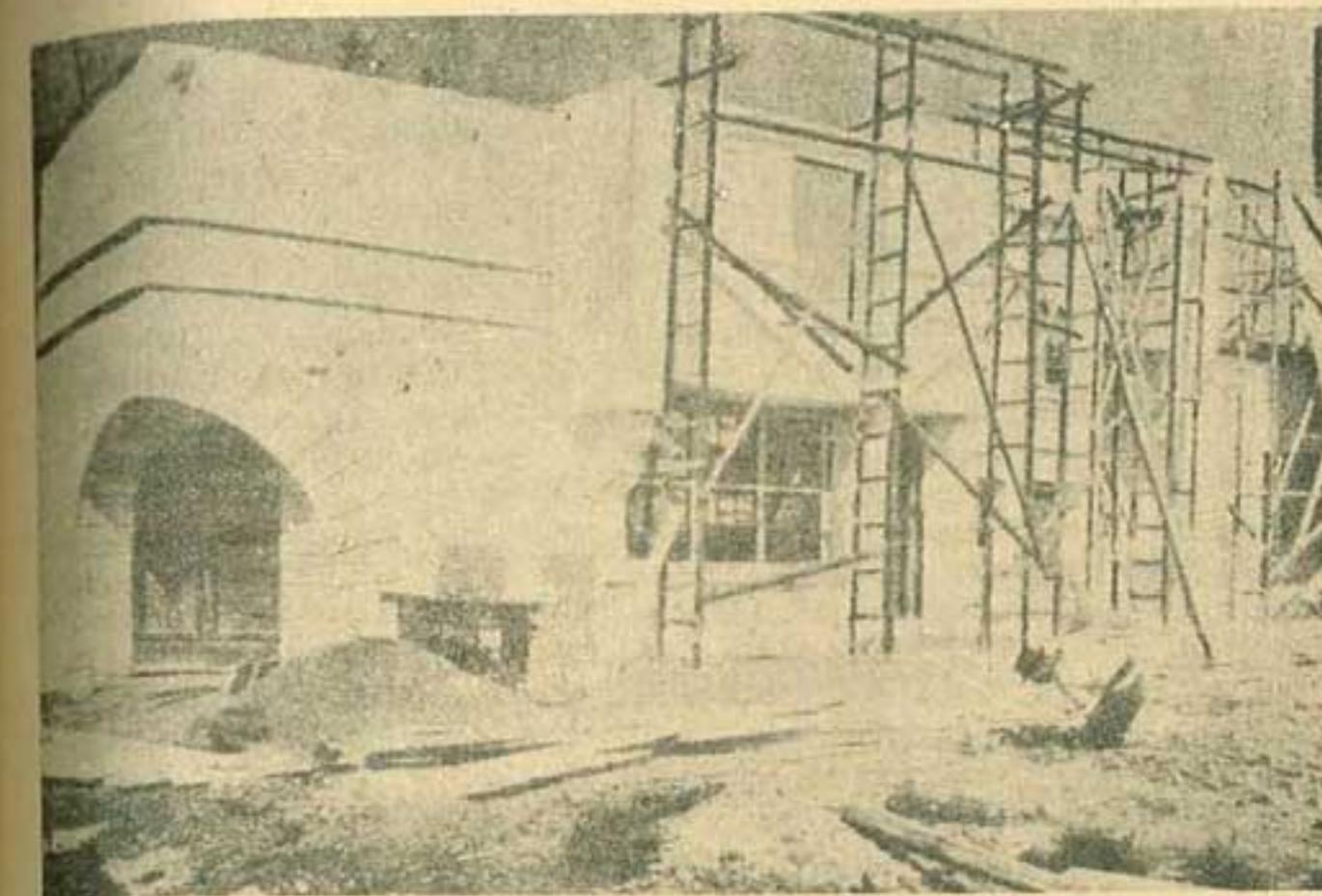
Ж. Катлен.

Састављен од хиљаду елемената, делова природе, филм сугестивно, динамично, помоћу покретних слика уноси у нас једно осећање целине, јединства, хармоније, суритмије. И тако се природа — кроз филм — враћа, конструктивно у природу — човека.

Б. Токин.

— Фilm је свестран: он је трансценденталнији од илузије и стварнији од реалности. Он је и културно-социјални фактор: спасава позоришну публику од циркуса.

Д. Алексић.

Реконструкција једне старе париске улице у Лос Анђелосу. — Rekonstruisanje jedne stare pariske ulice u Los-Angelesu.

Готова је стара париска улица. — Gotova je stara pariska ulica.

Подмладак Америке и њен однос према филму

У Америци се необично много рачуна са омладином. Ово нарочито важи у филму, пошто је доказано да 60 од сто целокупне публике која посещује филм сачињавају студенти и ћаци. Због тога директори предузета, директори блоскопа, филмски часописи много полажу на мишљење овог великог дела публике. Сваке године приређују референдуми којима школска омладина врло често детерминише и саму продукцију. У сваком случају ови су референдуми необично интересантни и може се рећи меродавни. У последњем референдуму учествовало је 47.470 ћака. Резултати били су следећи:

Од филмова добили су кајвећи број гласова ови филмови (по реду):

Горски човек у висовима; Кроз Буру, Грифитов филм; Шеик са Валентином; Рођење једне нације, Грифитов филм; Три Мускетира са Дугласом; Јелка из Конегтикута; Старо Гњездо; Хумореска; Две сиротице, Грифитов филм; и Најјачи на свету. Од ових филмова видели смо у Београду само Две сиротице, а видећемо скоро и Шенка.

Код мушких ученика референдум за глумце дао је ове резултате:

Дуглас Фербанкс, Валас Рид, Том Микс, Виљам С. Харт, Родолф Валентино, Чарли Чаплин, Харолд Лојд, Чарл Рај, Томас Мејган и Виљам Фарнум, од глумаца; Мери Пикфорд, Норма Талмац, Констанс Талмац, Глорија Свансон, Бебе Даниелс, Перл Вајт, Ме Муреј, Агнес Ајрес, Дороти Гиш, Мери Милс-

Минтер од глумица.

Код женских ученица резултат је овај:

Родолф Валентино, Валас Рид, Рикард Бартелемс, Дуглас Фербанкс, Томас Мејган, Шарл Рај, Том Микс, Харолд Лојд, Виљам Харт, Џеки Куган од глумаца; Мери Пикфорд, Норма Талмац, Констанс Талмац, Глорија Свансон, Аглес Ајрес, Мери Милс. Минтер. Бебе Даниелс, Лилијан Гиш, Дороти Гиш, Виола Данка.

Упоређење је прилично интересантно. Док Валентино код мушкараца долази као пети по реду, он је победилац код девојака. Дуглас љубимац мушкараца четврти је љубимац девојака. Код девојака Чарли Чаплин није међу онима који су добили толико гласова да се то може узети у обзир, док је код мушких шести по реду. Валас Рид ужива једнаке симпатије. Исто тако Ч. Рај, Харолд Лојд и т. д. Четврти код мушких Виљам Харт код женских је девети.

Од глумица подједнаке симпатије уживају Мери Пикфорд, Норма и Констанс Талмац. Врло су популарне и Глорија Свансон, Аглес Ајрес и Бебе Даниелс.

Од десет филмова који су добили највише гласова сви су филмови такозвани морално чисти филмови, дакле без развода брака, и т. д. Већина тих филмова спада у филмове које би могли назвати херојски филмови или филмске епопеје као напр. Рођење једне нације. Омиљени су филмови који делују као школа енергије, борбе кроз живот и филмови који имају типично америчког у себи.

»Скирнланд« једна од најбољих америчких филмских ревија приредила је за своје читаоце референдум најбољих филмова. Резултат је следећи:

Рођење једне нације; Горски човек; Каравана ка Западу, филм Цемс Круза; Брокен Блосомс; Робин Худ, Дугласов филм; Две сиротице; Хумореска; Др. Јекил и Хајд са Баримуром; Кроз буру; Заробљеник у Зенди; Експентрич-

не жене, Кид и Чудновати човек.

Од ових филмова видели смо само Ексцентричне жене и Кид. И Две сиротице које су назначене и у другом референдуму.

Упоређујући оба референдума види се да многи филмови уживају симпатије у старијим младих и да је Грифит нарочито омиљен.

Искре са рампе

Елеонора Дузе изјавила је, да но се одваја од типа бечких оперета.

У Риму, у Teatro Costanzi, представљана је »Луколова заручница«, нова оперета немачког композитора Gilberta, са луксузним декором и сензијоналном кореографијом.

У Пешти, у театру „Renaissance“ приказиван је „Le Cocu magnifique“ од Crommelyncka, који се сада припрема и код нас.

Ида Рубинштајн је играла у париском „Theatre Sarah Bernard“ у »Госпођи с Камелијама«.

У Бирмингаму у „Repertory Theatre“ приказивао се са успехом »Повратак к Матусалему«, од В. Shawa.

Татјана Павлова изазвала је свеопшту пажњу у Италији и позоришна критика у главном пише о њој са необичним заносом, док један део износи њену психолошку површину. Играла је са ретким успехом, са својом трупом, у »Сну љубави« од Косоротова.

Софокле и Ибсен... под цензуром. Америчка позоришна штампа јавља, да ће њујоршка цензура забранити представе Софоклова »Едипа« и Ибсенове »Авети« — ради инсектуса у лијајске бурлескности, потпуно

Физиономије и портрети

Теодор Робертс умро

Често пута у филму врло благодарно утиче на публику став неког старог, искусног и веселог глумца. Баш такав тив Парамаунтовог филма је Теодор Робертс. Човек, који има за собом једно сјајно позоришно знање, глумач

Теодор Робертс. — Theodor Roberts.

најбољих грађанских квалитета, Робертс уноси у филм неку статику, ведар основни тон и нешто сигурно, заштитнички. Често пута игра и главна лица из америчке историје, нарочито старе јунаке из ратова и људе од чврстог карактера. Има цела једна маса публике, која га обожава као оца.

Херберт Равлинсон

Херберт Равлинсон радећи пре своје смрти (он је недавно умро) за амерички филм, био је један од оних типова, које Америка много воле. То су људи, који само са еланом и личним са-

Херберт Равлинсон. — Herbert Rawlinson.

моноузењем улазе у живот и траже срећу у раду и у случају. Љубавник раг excellence, Равлинсон је био тип центалмена, које свака права девојка из филмске публике обожава. Пун смеха, ведрине и снаге, боксер и бонбон, радник и милионер, било у којој улози имао је увек успеха.

Бен Тјурпин, главни јунак Сенетових филмова. — Ben Tjurpin, glavni junak Senetovih filmova.

Из филмског света

Један од најмлађих чланова филмског Холивуда, Варина као улични кицош у једној најлепше ноге у Америци. На једном конкурсу добила је огромну прву награду.

Снимање Дугласовог филма „Робин, друмски разбојник“ у Холивуду. Напред поред апарата стоји Дуглас Фербенкс наслоњен на огромни мегафон. У десном углу режисер Дван, у левом Валас Берн у костиму „Ричарда, Лавово Срце“. — Snimanje Duglasovog filma „Robin, drumski razbojnik“ u Holivudu. Napred pored aparata stoji Duglas Ferbanks naslonjen na ogromni megafon. U desnom uglu režiser Dvan, u levom Valas Bern u kostimu „Ričarda, Lavovo Srce.“

Око јубилеа

Димитрије Гинић као организатор војних позоришта

Да би читаоци „Comoedie“ имали слику о времену и приликама у којима је г. Гинић организовао и одржавао за време нашег изгнанства војничка позоришта у Африци, доносимо један чланак написан у то време, и објављен у војном листићу који је излазио у Бизерту „Напред“, бр. 367:

«Да би наши војници имали здраву и корисну забаву и мало се разгалили у овим мучним данима чежње са изгубљеном отаџбином, пала је паметна идеја да се у овом логору оснује војничко позориште. На посао се даде, као најпозванији, чика Гинић, стари глумац, члан Кр. Срп. Нар. Позоришта у Београду; он прикупи још двојицу глумаца-војника два сликара и неколико ћака из

ћачке чете, те за непуних петнаест дана створише нешто, за шта се с правом може рећи да је преко очекивања. У једној од бољих војничких барака удеши се позорница...

Душа је позоришту, паравио чика Гинић. Свemu он даје директиву, припрема, проналази средства, комбинира, ствара. Налажено је по магацинима неко сељачко одело; ишчишћено, прерадовано и дотерано — ето вах гардероба за комаде из народног живота. Од стarih шињела, пре фарбаних, искићених шљокица ма и златним ширитом, направљено је, по упутству чика Гинићевој

Штаб пука, позориште (с лева у средини) и реконвалесцентно одељење у Лазузу, недалеко од Бизерте: Африка. — Štab puka, pozorište (s leva u sredini) i rekonvallescentno odelenje u Lazazu, nedaleko od Bizerte; Afrika.

Чланови Срп. Војничког Логорског Позоришта у Лазузу 1918 год. У средини пуков. г. С. Нешић, иза њега г. Д. Гинић. — Članovi Srpskog Vojničkog Logorskog Pozorišta u Lazazu 1918 god. U sredini pukov. g. S. Nešić, iza njega g. D. Ginić.

одело Хајдук Вељка, Кнеза Иве кова Слава, а у припреми су: »Бидо«, »Кнез Иво од Семберије« и други.

Али што је најглавније, комади — писане улоге — и то је из архиве чика Гинићеве. Помислићете, можда, да је он вукао кроз Албанију неки сандук, пун позоришних рукописа. Таман послале! Кome би још и то пало на памет! Не, него је чика Гинић жива архива: стари глумац, зна вам он напамет масу позоришних дела, те се сад пишу улоге по његовом диктирању.

Тако су до сада давани комади: Девојачка клетва, Хајдук Вељко, Јазавац пред судом, Ив-

Главне су улоге у рукама чика Гинића, у чијој игри одмах видите правог уметника, истинског глумца, који се тако рећи игра са својом улогом...

И тако ми имамо позориште, са којим смо потпуно задовољни. Заслуга за то припада како извођачима, тако и надлежним командантима, који су дали потребна одобрења, осигурали средства и уопште стално поклањају пажњу овој лепој установи.

А. Лукић.

Адмирал Гетрат \times на представи „Ивкова Слава“ (у истом реду, лево, на крају, заступник Туинског Беја) у публици опажају се поред српских и савезничких војника и домородци са турбанима.

Како смо играли

Из јубиларне књиге Димитрља Гинића „Бој на Косову“ у Африци

»Да се 15. јуна тек. год. припреми све за свечаност Видовдана, потребно је да за тај дан и логорско војничко позориште узме учешћа извођењем једног јуначког комада.« — Тако је гласило наређење командантово.

Војничко позориште имало је и свој одбор, који је конституисан овако: председник (активни мајор), драматург (резервни капетан, професор), благајник (резервни поручник), дисциплинске ста-решине (два потпоручника) и главни редитељ (резервни наредник, глумац). Трупу су сачињавала 4

глумца, а остали чланови били су војници из јачке чете и осталих јединица. Одбор сазва седницу и отпоче решавање шта да се даје.

— Дедер, наредниче, — проговори мајор, — ти си му онако фахман за те ствари. Што ти предложиш, ми ћemo усвојити.

Рекох да би најбоље било давати »Бој на Косову«. Сви прихватише једнодушно: »Јест, то би најзгодније било«, — »Али...« продолжих ја, снебивајући се.

— Нема ту »али«, него има да се представља, испречи се

председник, чисто наређујући.

— Али молим Вас, г. Мајоре, продужих ја уплашено, — за извођење тога комада постоји једно врло велико »али« — нема костима!

— Па добро, шта ти треба, то ћеш добити. Само »Бој на Косову« мора да буде.

Одмах приступисмо дебатовању како да се дође до костима. Предложим да ми се стави на разположење 30 до 40 унтерцигера и дуксера, који би се, мео то ти да напишеш по сенови, жуто, зелено и т. д.

— Па то је најлакше, додаде капетан (драматург), — сви официри даје своје унтерцигере и дуксере.

— Па јест, иначе је Африка, — додаде мајор, — шта ће му.

— Затим, — продолжих ја, — да ми се уступе празне кутије од конзерве и да ми се ставе на службу клонфери који ће се ћи краљусти што ће се пришвати на дуксер. Тиме ћемо добити панцирске кошуље.

— А шлемове, оклопе? — упита драматург.

Усхићен[▼] својим проналаском, додадох: — Од конзерви!

— Али како ћете два цара да обучете, Лазара и Мурата?

— Дајете ми неколико шаторских крила, обојићу их пурпурно. Место хермелина бела зечевина са прним туфнама, па дивота!

— А круну?

— Па, брате, од конзерве, обрецих се ја, чисто љутито, што не прозире моју идеју, — а

Сложисмо се и тиме, пребропродужих ја уплашено, — за бавимо књигу (дело).

— Па одатле смо, брате, требали да почнемо, — додаде драматург.

— Шта ћемо сад? — замишљено процеди кроз зубе г. Мајор.

Дуго је трајало ћутање и размишљање.

— Па, ода му, зар не би учишио да напишеш по сенови, жуто, зелено и т. д.

— Па могао бих, али...

— Нема, брате, у војсци »али« — дрекну мајор, — ако ти је потребна инспирација за писање нека се из менаже дугура једно буре вина, за тебе и за писаре.

Чим паде реч »вино« барака оживе. И чу се са свих страна: да се пи-пи-ше. Дакле и то најглавније »али« би преброђено, а ја се примих да по сећању нашем комад. Друга седница се заказује за сутра.

Са неколико ћака из ћачке чете приступих писању. Пијуцкајући по коју чашицу вина, које нам даваху инспирације, лако напредовасмо, а што се све више приближавала зора то се и ми близисмо крају. Зора се појави, а ми се боримо са последњим сценеријама из комада и последњим чашама из бурета. И, најзад, завршили и с комадом и с буретом. Све беше у своме реду, само је барака била у нереду.

Зора свиће, посао свршен, Мурату ћемо чаршав креветски барака бруји од песме...

Димитрије Гинић.

Из београдског уметничког света

Г. Рад. Плаошник, члан Београд. Позоришта, као Бранко Радичевић, и г-ђа Ризнић, чланица Београд. Позоришта, као Мира Вукомановићка-Карађић, кћи Вукова, приликом прославе стогодишњице Бранка Радичевића, коју су приредили Удружење Студената и Студенткиња Београд. Универзитета, на дан 19 фебруара 1924 год. у београд. Официрском Дому.

Г. П. Холодков, оперски певач и љубилац београдске публике, даје ових дана концерат у Манежу, после дугог турнеа по Европи. — г. Бајаловић, члан музичке групе „Зорко, Слатин, Бајаловић“, која је недавно дала матине класичне музике. — G. P. Holodkov, operski pevač i ljubilac beogradske publike, daje ovih dana koncerat u Manežu, posle dugog turneja po Evropi. — g. Bajalović, član muzičke grupe „Zorko, Slatin, Bajalović“, koja je nedavno dala matine klasične muzike.

Са Новинарског Костим=бала у Београду

Атеље Шимић
г-ђа Трајши у костиму „Новине“; г. Тијардовић, сликар и композитор из Сплита; у костиму „Махараџа“ (по свом нацрту), и г-џа Р. Леви, балерира Београдског Позоришта.
— A-đa Trajši u kostimu „Novine“, g. Tijardović, slikar i kompozitor iz Splita, u kostimu „Maharadža“ (po svom nacrtu), i g-ca R. Levi, balerina Beogradskog Pozorišta.

Три грациозне балерине Београдског Позоришта: г-џа О. Соловјева у костиму XVIII ве-ка. Г-џа Живановић у костиму „Стршљен“ (по нацрту г. Тијардовића, сликара из Сплита), г-џа Бошковићева, као „дивљи човек“. — Tri graciozne balerine Beogradskog Pozorišta: g-ca O. Solovjeva u kostimu XVIII veka, G-cz Živanović u kostimu „Stršljen“ (po na- crtu g. Tijardovića, slikara iz Splita), i g-ca Boškovićeva, kao „divlji čovek“.

Јубилеј нашег народног уметника

Наш уважени Јубилар, г. Димитрије Глинић, члан и редитељ Београдског Позоришта, у улози Хаџи-Замфира у „Зони Замфировој“, у којој прославља свој јубилеј тридесетпетогодишњица уметничког и националног рада. — Naš uvaženi Jubilar, G. Dimitrije Glinić, član i rediteľ Beogradskog Pozorišta, u ulozi Hadži-Zamfira u „Zoni Zamfirovoj“, u kojoj proslavlja svoj jubilej tridesetpetogodišnjece umetničkog i nacionalnog rada.

Одговорни уредник Драган Алексић, Космајска 22 — Власник за Издавачко Удружење „Илустрација“ Иван Зрнић, директор „Илустрованог Листа“. — Тифдрук и офсет штампа Графичког Завода „Макарије“ А. Д. Београд—Земун.